

Nato prične pravi obred. Derviši se vstopijo v dolgo vrsto po velikosti. Pred njimi posedejo na tla štirje pevci. Šejh stopi pred nje ter jim taktira z ного. Prične se mohamedanska veroizpoved: „La ilah illalah“¹⁾. O ti čudni derviši! Več kot pol ure so tulili to svojo vero: Bog je Bog. Pričeli so počasi: „Lá-i-lá-he-il-a-láh.“ Pri prvem naglasu so se z glavo in z gornjim delom telesa priklonili na desno, pri drugem se zravnali, pri tretjem priklonili na levo. Vedno

ko so peli pevci: „Allah je Allah in Mohamed¹⁾ je njegov prerok.“ Prenehali so s svojim „Allahom“ in začeli tuliti: „Jâ hû, jâ hû“²⁾. Razlegalo se je kot rjojenje leva v puščavi, kot tuljenje bivola na stepi; to niso bili več človeški glasovi; še živina pri nas ne tuli tako, kot so tulili derviši. Če je bilo prejšnje obnašanje smešno, je bilo pa to naravnost grozno. Menil sem, da sem v zverinjaku. Samo eno besedo naj bi bil rekel šejh, pa bi bili izvlekli nože in nas

Skutari: Na turškem pokopališču.

hitreje in hitreje so recitali: „Lá-i-lá-he-il-a-láh.“ Petje je postajalo bolj in bolj divje. Šejh jim je taktiral vedno hitreje; vedno močnejše je tolkel z ного. Jaz bi pri tem ne vztrajal niti deset minut; derviši so jo pa vlekli dobre pol ure. Med tem časom so peli pevci neko pesem, ki slavi preroka Mohameda, in pa nekaj sur iz korana. — Veselje se je dervišem razlilo po obrazu,

¹⁾ Allah je Allah.

poklali, nas, neverne gjavre. Ko je to rjojenje trajalo kakih deset minut, so zopet pričeli svoj stari: „Lá-i-lá-he-il-a-láh.“

Sredi med derviši je stal dva metra visok, močan zamorec. Ta je bil o svoji veri najbolj prepričan. Orjak je opravljal svojo molitev tako izborna, da se nisem smel ozreti nanj, sicer bi se bil smejal, kar pa je strogo

¹⁾ Moslim izgovarja „Múamêd“.

²⁾ On je, on je.